

Sygn. akt I CSK 2873/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 14 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa J. Z. i A. Z.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie, ewentualnie o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 1 września 2021 r., V ACa 329/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz J. Z. 5400 złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 1 września 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie apelacji pozwanego.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż: 1) Sąd Apelacyjny błędnie uznał, że kredytobiorca pozostaje dysponentem skutków prawnych płynących ze stwierdzenia niedozwolonego charakteru postanowień indeksacyjnych, 2) kredytobiorca na żadnym etapie sprawy nie został poinformowany w sposób pełny i wyczerpujący o skutkach stwierdzenia nieważności umowy kredytu pomimo, że obowiązek taki ciążył na Sądzie orzekającym, który doszedł do błędnego przekonania, będącego następstwem niewłaściwej wykładni art. 385¹ § 1 i 2 w zw. z art. 58 § 1 k.c. oraz dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej: „dyrektywa 93/13”).

W odpowiedzi na skargę powódka wносиła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia

2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika wprost, które przepisy miałyby zostać naruszone przez Sąd Apelacyjny w sposób kwalifikowany. Niewłaściwa, w ocenie pozwanego, wykładnia art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. oraz dyrektywy 93/13 nie przesądza jeszcze o naruszeniu kwalifikowanym tych przepisów, przekonującym o oczywistej zasadności skargi.

Po drugie, mnogość orzecznictwa Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotycząca umów kredytów indeksowanych lub denominowanych do waluty obcej oraz zawartych w nich klauzul przeliczeniowych, w tym zwłaszcza skutków ich usunięcia z umów, wskazuje na znaczną złożoność poruszanych problemów, co z kolei wyklucza uznanie skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną. Wprost przeciwnie, ten obszerny dorobek orzeczniczy wskazuje, że na tle powołanych wyżej umów ujawnia się szereg skomplikowanych zagadnień prawnych.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego. Koszty te zostały zasądzone jedynie na rzecz powódki, ponieważ odpowiedź na skargę kasacyjną została wniesiona przez powoda z uchybieniem terminu.